

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (L. Holevițaia)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Bostan, V. Negru, G. Dașchevici)

Î N C H E I E R E

24 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului depus de către Vladlen Stadler, reprezentat de avocatul Ion Sîrbu,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Vladlen Stadler împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova, persoană terță Veaceslav Goian privind constatarea nulității actului administrativ individual, împotriva deciziei din 08 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 23 ianuarie 2020, Vladlen Stadler a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova solicitând constatarea nulității ordinului nr.516-p din 24 mai 2016, restabilirea în funcția de șef al Biroului Vamal Cahul, actualmente denumit Biroul Vamal Sud, încasarea prejudiciului material sub forma salariului pentru absență forțată de la muncă, începînd cu 24 aprilie 2016 pînă la data emiterii hotărîrii judecătorești și a prejudiciului moral în mărime de zece salarii medii.

Prin cererea de concretizare a obiectului acțiunii reclamantul și-a concretizat cerințele, solicitând constatarea nulității ordinului Serviciului Vamal nr.516-p din 24 mai 2016 și restabilirea sa în funcția de șef al Biroului Vamal Cahul, actualmente denumit Biroul Vamal Sud (f.d.42, Vol. I).

În motivarea acțiunii Vladlen Stadler a indicat că, de către fosta conducere a Serviciului Vamal (dl Vrabie Vitalie) i-a fost solicitat să plece din funcția de șef al Biroului Vamal Cahul. Astfel, la aceste solicitări ilegale el nu a dat curs, fapt care a generat o activitate intensă de persecutare și înjosire, scopul fiind determinarea la depunerea cererii de demisie din organele Serviciului Vamal.

Pentru a-l determina să depună cerere de demisie, prin Ordinul nr.246 din 15 februarie 2016 s-a ordonat ilegal detașarea sa din funcția de Șef al Biroului Vamal Cahul, în cadrul Postului Vamal Subzona Sud Est, Biroul Vamal Chișinău, sub pretextul acordării suportului necesar în monitorizarea activității postului vamal nominalizat, începînd cu 16 februarie 2016.

A explicat reclamantul că, inițial pentru a depăși situația creată, la 15 martie 2016 a depus cerere de acordare a concediului suplimentar neplătit pentru îngrijirea copilului în vârstă de la 3 la 6 ani, cu începere de la 16 februarie 2016.

Modul de soluționare a cererii menționate denotă două aspecte importante, în primul rând, reacția sa într-un mod legal impus de presiunile exercitate de administrația Serviciului Vamal, în al doilea rând, cererea nu a fost soluționată, deși, conform legii, Serviciul Vamal era obligat să-i ofere concediul suplimentar neplătit sau cel puțin un răspuns, însă unica dorință a conducerii se rezuma la eliberarea sa din serviciu.

La 24 mai 2016, în urma presiunilor exercitate de către conducerea Serviciului Vamal, inclusiv neemiterea actului administrativ de acordare a concediului suplimentar neplătit, a depus cerere de eliberare din serviciu.

Astfel, prin ordinul Serviciului Vamal nr.516-p din 24 mai 2016 s-a dispus încetarea raporturilor de serviciu începând cu 24 mai 2016.

Faptele enunțate, care generează nulitatea actului administrativ pot fi demonstrate și prin alte probe directe și indirecte, precum sunt depozițiile martorilor, a colegilor din cadrul Serviciului Vamal. Mai mult, aceste circumstanțe rezultă și din scrisoarea Serviciului Vamal, semnată de Vitalie Vrabie, nr.28/04-10454 din 26 iunie 2019, prin care a fost prezentată Ministrului Finanțelor o fișă de integritate în care se conțin informații denigratoare la adresa sa.

Faptele denigratoare sunt combătute prin actul administrativ individual al Autorității Naționale de Integritate nr.04-08/S-465/19 din 27 decembrie 2019 prin care s-a confirmat că, nu au fost întocmite acte de constatare a încălcării regimului juridic al averii și al intereselor personale, al conflictelor de interese, incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor.

În acest context, la 21 iunie 2019, a depus în adresa Prim-ministrului și Ministrului de finanțe cerere prin care și-a manifestat consimțământul de reangajare în organele vamale prin desființarea ordinului prin care a fost eliberat forțat din serviciu.

La 26 iulie 2019, prin decizia contradictorie a Ministerului Finanțelor nr.19/1-01/63/644 s-a respins cererea prealabilă din 21 iunie 2019, menționându-se că în conformitate cu prevederile art. 26 din Legea nr.302 din 21.12.2017 ocuparea funcției vacante sau temporar vacante se face prin concurs, iar legea nu prevede modalitatea de reangajare în Serviciul Vamal.

Nevalabilitatea cererii de demisie afectează cu vicii deosebit de grave ordinul nr.516-p din 24 mai 2016 și valabilitatea acestuia.

Reclamantul consideră că, dreptul la demisie trebuie să fie unul practic, dar nu iluzoriu și teoretic, trebuie să se bazeze pe autonomia și realitatea de voință a persoanei, libertatea și necondiționarea voinței de factorul administrativ al angajatorului. Faptele prezentate, denotă că voința exprimată în cererea sa de demisie nu coincide cu voința sa reală.

Reclamantul a reiterat că cererea de demisie a fost depusă la insistența angajatorului fiind o demisie forțată, care în esență reprezintă concedierea indirectă a salariatului, bazată, în special, pe acțiuni frauduloase ale angajatorului, care obligă salariatul să demisioneze.

Prin hotărârea din 27 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a constatat nulitatea ordinului nr.516-p din 24 mai 2016 „Cu privire la încetarea raporturilor de serviciu a dlui Vladlen Stadler, Biroul Vamal Cahul”.

În temeiul prevederilor art.224 alin. (2) din Codul administrativ, s-a dispus întoarcerea executării ordinului nr.516-p din 24 mai 2016, prin restabilirea lui Vladlen Stadler în funcția de șef al Biroului Vamal Cahul, actualmente denumit Biroul Vamal Sud (f.d.131, 135-147, Vol.I).

Conform recipisei anexate la materialele cauzei, se constată că reprezentantul Serviciului Vamal, Stela Silon, la 27 octombrie 2020 a recepționat dispozitivul hotărârii (f.d.133, Vol.I).

La 29 octombrie 2020, Serviciul Vamal a depus cerere de apel nemotivată (f.d.133-134, Vol.I).

La 18 noiembrie 2020, Serviciul Vamal conform avizului de recepție a recepționat hotărârea motivată din 27 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani (f.d.149, Vol.I), iar la 07 decembrie 2020 prin intermediul poștei electronice (f.d.154, 155-173, Vol.I) și ulterior la 09 decembrie 2020, prin intermediul oficiului poștal (f.d.183, Vol.I), a depus motivarea apelului împotriva hotărârii din 27 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, solicitând casarea integrală a hotărârii contestate, rejudecarea cauzei și emiterea unei decizii prin care acțiunea să fie declarată tardivă și/sau respinsă ca neîntemeiată (f.d.175-180, Vol.I).

Prin încheierea din 02 martie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a refuzat atragerea în calitate de persoană terță a lui Veaceslav Goian, la examinarea în ordine de apel a acțiunii în contencios administrativ depusă de Vladlen Stadler împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova privind constatarea nulității actului administrativ individual (f.d.54-56, Vol.II).

Prin decizia din 21 aprilie 2021 a Curții Supreme de Justiție, s-a admis recursul depus de către Veaceslav Goian, reprezentat de avocatul Maxim Todoran.

S-a anulat încheierea din 02 martie 2021 a Curții de Apel Chișinău și s-a restituit cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău în același complet de judecată, pentru examinarea problemei în fond (f.d.70-74, Vol.II).

Prin încheierea din 01 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a atras în proces în calitate de persoană terță, Veaceslav Goian, la examinarea în ordine de apel a acțiunii în contencios administrativ depusă de Vladlen Stadler împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova privind constatarea nulității actului administrativ individual (f.d.93-96, Vol.II).

La 07 iunie 2021, prin intermediul poștei electronice (f.d.104, Vol.II) și la 08 iunie 2021, prin intermediul oficiului poștal (f.d.123, Vol.II), Veaceslav Goian, reprezentat de avocatul Maxim Todorov a depus cerere de alăturare la apelul declarat de Serviciul Vamal, solicitând admiterea cererii de alăturare la apel, admiterea apelului formulat de Serviciul Vamal, casarea integrală a hotărârii din 27 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani cu emiterea unei decizii noi de respingere a acțiunii ca fiind inadmisibilă pe motivul omiterii termenului și/sau respingerea acesteia ca neîntemeiată (f.d.104-110, 117-122, Vol.II).

Prin decizia din 08 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de Serviciul Vamal.

S-a casat hotărârea din 27 octombrie 2020 a Judecătoriai Chișinău, sediul Rîșcani, și s-a emis o decizie nouă prin care s-a respins ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ depusă de Vladlen Stadler împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova, cu participarea terțului Veaceslav Goian, privind constatarea nulității actului administrativ individual (f.d.128, 129-156, Vol.II).

Pentru a decide astfel, instanța de apel a stabilit cu referire la cererea de alăturare la apel depusă de Veaceslav Goian, reprezentat de avocatul Maxim Todorov, că Codul administrativ nu reglementează instituția alăturării la apel, din care considerent argumentele expuse de Veaceslav Goian, au fost catalogate ca poziția acestuia expusă asupra apelului declarat de Serviciului Vamal. Or, Codul administrativ în Cartea a treia, Capitolul III, reglementează procedura de apel, iar prevederile art. 195 din Codul administrativ prevăd că, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art.169–171.

Instanța de apel a reiterat că dreptul la muncă, la desfacerea contractului individual de muncă, alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă vizează posibilitatea oricărei persoane de a exercita profesia sau meseria pe care o dorește, în anumite condiții stabilite de lege. Or, libertatea muncii exclude munca forțată, iar în temeiul art. 44 alin. (1) al Constituției, coroborat cu art. 6 alin. (3) și 7 alin. (1) din Codul muncii, munca forțată este interzisă. Nimeni, pe toată durata vieții sale, nu poate fi obligat să muncească sau să nu muncească într-un anumit loc de muncă sau într-o anumită profesie, oricare ar fi acestea.

În ceea ce privește libertatea de a nu munci, instanța de apel a menționat faptul că munca nu este o obligație. Din acest punct de vedere, dreptul persoanei de a nu munci cuprinde două aspecte: dreptul de a refuza munca și dreptul de a înceta munca. Dreptul de a refuza munca reprezintă situația în care persoana fizică nu este încadrată în câmpul muncii și refuză o ofertă de a se angaja în câmpul muncii. Pe când dreptul de a înceta munca se referă la situația în care persoana fizică este antrenată într-un raport juridic de muncă, însă decide să pună capăt acestei relații de muncă prin demisie. Respectiv, atât legislația muncii, cât și legile speciale în acest sens, în scopul asigurării stabilității raporturilor de muncă condiționează încadrarea în câmpul muncii de îndeplinirea anumitor cerințe, precum și stabilesc situațiile de angajare, suspendare și încetare a raporturilor de muncă.

Completul judiciar a reținut că prin acțiunea depusă în instanță, reclamantul Vladlen Stadler a invocat nulitatea ordinului nr.516-p din 24 mai 2016 „Cu privire la încetarea raporturilor de serviciu a dlui Vladlen Stadler, Biroul Vamal Cahul”, pe motiv că ar fi fost presat să demisioneze.

Din analiza suportului probator administrat s-a reținut că, prin cererea din 24 mai 2016, Vladlen Stadler a solicitat eliberarea sa din organele vamale din propria dorință, fiind de asemenea indicat că cererea intră în vigoare la data semnării, adică 24 mai 2016.

Reieșind din constatările susmenționate, instanța de apel a reținut că instanța de fond greșit a ajuns la concluzia temeiniciei acțiunii înaintate de Vladlen Stadler or, însăși intimatul-reclamant Vladlen Stadler dispunând liber de dreptul subiectiv material sau de interesul legitim a depus la data de 24 mai 2016 cerere de demisie, solicitând încetarea raporturilor de serviciu din aceeași dată. Prin urmare, ordinul enunțat a fost emis în limitele

competenței stabilite de lege, cu respectarea procedurii legale, precum și în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, iar contrariul nu a fost demonstrat.

Mai mult, în actul administrativ individual defavorabil care se solicită a fi anulat a fost indicat temeiul juridic (de drept) și temeiul faptic pentru care a survenit eliberarea din funcție a lui Vladlen Stadler, adică acesta corespunde cerințelor de formă și de conținut stabilite de normele juridice în vigoare și anume motivarea de drept (se conține în preambulul Ordinului), motivarea de fapt (se conține în partea finală, indicându-se drept temei cererea dlui Vladlen Stadler).

Referitor la faptul că ordinul contestat urma a fi emis după 14 zile de la data depunerii cererii de demisie, instanța de apel a constatat că aceasta nu constituie temei absolut pentru a deduce ilegalitatea și anularea ordinului or, având în vedere că demisia este un act unilateral de voință prin care salariatul comunică în scris angajatorului încetarea contractului individual de muncă, termenul respectiv nu reprezintă o obligație pentru angajator, dar reprezintă o perioadă minimă, care stă la dispoziția acestuia urmând a fi utilizată discreționar.

Astfel, nu poate fi reținut argumentul instanței de fond și al intimatului că, faptul emiterii ordinului de încetare a raporturilor de muncă în aceeași zi și nu după 14 zile, atestă lipsa consimțământului reclamantului de a demisiona. Or, ordinul de încetare a raporturilor de muncă a fost emis în baza propriei cereri de demisie semnate de Vladlen Stadler, iar potrivit art. 85 alin. (3¹) din Codul muncii, contractul individual de muncă poate fi desfăcut, prin acordul scris al părților, înainte de expirarea termenelor indicate la alin.(1), (2) și (4¹). În cererea de demisie, înregistrată cu nr. 694 din 24 mai 2016, se menționează expres că cererea intră în vigoare la data semnării, reclamantul manifestând dorința de a-și înceta activitatea anume din data de 24 mai 2016.

În acest context, instanța de apel a stabilit că nu poate fi reținut argumentul instanței de fond precum că, voința exprimată în cererea de demisie din 24 mai 2016 nu coincidea cu voința reală a salariatului/reclamantului, și că în cerere de demisie, de fapt nu este exprimată voința salariatului dar a angajatorului, deoarece la data emiterii ordinului contestat nr. 516-p din 24 mai 2016, angajatorul (conform art. 16 alin. (3) al Legii serviciului în organele vamale nr. 1150 din 20.07.2000 (în vigoare la data emiterii ordinului de demisie)), este doar directorul Serviciului Vamal, iar intimatul, precum și martorii intimatului, nu au făcut nici o referire la acțiunile directorului Serviciului Vamal (dl Vitalie Vrabie) de influențare a lui Vladlen Stadler pentru a depune cererea de demisie.

Mai mult, ce ține de ordinul nr. 246-p/o din 15 februarie 2016 (f.d. 110, Vol.I), prin care Vladlen Stadler a fost detașat în cadrul postului vamal Subzona Sud-Est, Biroul Vamal Chișinău, și pe care reclamantul/intimat îl consideră ca fiind o probă ce confirmă pretinsa presiune asupra sa, Completul judiciar a reținut că acesta a fost semnat de către directorul general interimar, Corneliu Trofăilă, dar nu de dl Vitalie Vrabie or, Vladlen Stadler a susținut că pretinsele presiuni asupra sa au emanat de la Vitalie Vrabie în calitate de Director general al autorității publice.

Din materialele cauzei s-a stabilit că, Vitalie Vrabie a fost numit în calitate de director general al Serviciului Vamal prin Ordinul Ministerului Finanțelor nr. 159-p din 17 martie 2016 (f.d. 123, Vol.I).

Totodată s-a reținut că, la data investirii lui Vitalie Vrabie în funcție, Vladlen Stadler se afla în concediu medical (f.d.111-115, Vol.I). Respectiv, devine absolut ambiguu

argumentul reclamantului cum că Vitalie Vrabie ar fi exercitat presiuni asupra lui Vladlen Stadler pentru al impune să demisioneze.

În ce privește argumentul primei instanțe cu referire la explicațiile reclamantului care insistă că dînsul nu a avut dorință de a demisiona, iar cererea din 24 mai 2016 (f.d.19) privind eliberarea din organele vamale din propria inițiativă, a depus-o la insistența angajatorului, instanța de apel a menționat că, această probă poartă caracter pur declarativ și subiectiv, întrucât reclamantul doar a făcut o declarație, fără a prezenta alte probe scrise, audio, video, directe sau latente, care să confirme veridicitatea și obiectivitatea afirmațiilor sale. Totodată, după cum a fost elucidat, s-a reținut că angajatorul, directorul general al Serviciului Vamal, Vitalie Vrabie nici nu a fost amintit în declarațiile sale.

Astfel, prima instanță s-a expus asupra ilegalității ordinului Serviciului Vamal nr. 246-p/o din 15 februarie 2016, prin care reclamantul a fost detașat în cadrul postului vamal Subzona Sud-Est, Biroul Vamal Chișinău, deși acesta nu a fost contestat în instanța de judecată.

Cît privește concluzia primei instanțe cu privire la reținerea drept probă în confirmarea temeiniciei acțiunii reclamantului a cererii acestuia din 15 februarie 2016 de acordare a concediului suplimentar neplătit pentru îngrijirea copilului, cu începere din februarie 2016, și răspunsul Serviciului Vamal la această cerere fiind catalogat de către instanță ca fiind întârziat, instanța de apel a stabilit că această concluzie a instanței, la fel se bazează pe presupuneri și pe poziția subiectivă a reclamantului. Or, după cum rezultă din materialele cauzei, la momentul solicitării concediului suplimentar neplătit pentru îngrijirea copilului, Vladlen Stadler se afla deja în concediu medical, care a durat până la data de 21 mai 2016 (sâmbătă), iar la 24 mai 2016, Vladlen Stadler a depus cererea de demisie din proprie inițiativă, solicitând demisia din ziua depunerii cererii.

În ce privește plângerea lui Vladlen Stadler din 22 februarie 2016 către Inspectoratul de Stat al Muncii, prin care a solicitat soluționarea cererii de acordare a concediului suplimentar neplătit pentru îngrijirea copilului, Completul judiciar a reținut că, prin răspunsul Inspectoratului de Stat al Muncii din 07 aprilie 2016, petiționarul a fost informat despre lipsa oricărui refuz sau îngrădire din partea Serviciului Vamal a dreptului de a beneficia de concediul solicitat. Or, reclamantul s-a aflat în concediu medical până la data de 21 mai 2016 (sîmbătă), iar 24 mai 2016 a scris cerere de demisie. Astfel, în intervalul acesta de timp, angajatorul nici nu a reușit să revină asupra examinării cererii înaintate anterior concediului medical.

Prin urmare, instanța neîntemeiat a concluzionat că Vladlen Stadler întrunea condițiile legale, deoarece acesta nu putea să cumuleze două concedii.

Instanța de apel a menționat că în perioada din anul 2016 și pînă la depunerea acțiunii în instanța de contencios administrativ, anul 2020, din partea reclamantului nu au fost somate organele competente în vederea constatării faptelor de presiune asupra sa din partea conducerii Serviciului Vamal și anume de către directorul general Vitalie Vrabie în vederea eliberării sale din serviciu, iar din materialele cauzei (înscrieri, declarațiile martorilor) asemenea argumente nu pot fi reținute.

La 23 iunie 2021, prin intermediul poștei electronice (f.d.160, vol.II) și la 28 iunie 2021 (f.d.165, vol.II), Vladlen Stadler, reprezentat de avocatul Ion Sîrbu, au depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 08 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

La 06 august 2021 și 23 august 2021, Vladlen Stadler, reprezentat de avocatul Ion Sîrbu, au depus recurs motivat împotriva deciziei din 08 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii din 27 octombrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani (f.d.170-176; 177-193, vol.II).

În motivarea recursului, Vladlen Stadler, reprezentat de avocatul Ion Sîrbu a menționat că, cererea de alăturare la apelul declarat de Serviciul Vamal, depusă de terțul Veaceslav Goian la 07 iunie 2021, nu a fost comunicată nici avocatului său, astfel fiind privat de dreptul de a se expune asupra cererii respective, de a înainta obiecții și de a combate cele invocate, fapt care denotă încălcarea de către instanța de apel a dreptului la un proces echitabil.

Recurentul a susținut că instanța de apel incorect, în lipsă de temeii, a constatat că, voința de a demisiona a fost benevolă, neviciată, necondiționată, liber exprimată și astfel nu a fost substituită cu voința angajatorului.

Recurentul a susținut că, probele administrate la dosar demonstrează cu certitudine că, a fost persecutat, șantajat și denigrat, pe cale de consecință fiind ilegal impus de conducerea Serviciului Vamal în urma presiunilor enorme exercitate asupra sa, să scrie cererea de demisie, care a servit drept temei pentru emiterea ordinului din 24 mai 2016.

Din materialele dosarului rezultă fără echivoc că, consimțământul său este unul practic inexistent, viciat în substanța sa, fiind substituit cu voința angajatorului, contrar principiului *nemo invitus agere cogitur*. Acest fapt este dovedit inclusiv prin declarațiile martorilor audiați în proces, sub jurământ, care au declarat tranșant și fără dubiu de interpretare faptul că, a fost supus presiunilor enorme din partea conducerii Serviciului Vamal și impus să scrie cerere de demisie, fiind șantajat cu dosare penale etc. Totodată, martorii respectivi au comunicat instanței de judecată faptul că, tot atunci, ei înșiși au fost persecutați, presați și impuși de fosta conducere să demisioneze, sau au fost transferați în alte posturi.

Mai mult, aceste circumstanțe sunt dovedite și prin însuși declarațiile sale, precum și printr-o serie de înscrisuri, anexate la materialele cauzei, ca nota informativă nr. 28/04-10454 din 26 iunie 2019, expediată către Ministerul Finanțelor, semnată de directorul Serviciului Vamal, Vitalie Vrabie, prin care ultimul consideră că reangajarea dlui Stadler în serviciul Vamal este imposibilă și poate aduce un prejudiciu de imagine irecuperabil instituției, la nota informativă fiind anexată o fișă de integritate care conține informații mincinoase și denigratoare despre Vladlen Stadler. Informații care au fost combătute prin certificatul de integritate emis de Autoritatea Națională de Integritate.

A susținut că instanța de apel, a omis să se expună asupra probelor respective, să le dea apreciere și după caz, să le constate, în virtutea caracterului devolutiv al apelului și contrar prevederilor art. 239 - 241 din Codul de procedură civilă.

Mai mult, instanța de apel neîntemeiat și ilegal a reținut faptul că, impunerea recurentului de către conducerea Serviciului Vamal să demisioneze, nu este demonstrată, deoarece la materialele cauzei nu este vreo dovadă că, Vladlen Stadler s-a adresat organelor de ocrotire a normelor de drept (poliție, procuratură etc.) cu careva petiție prin care să reclame acțiunile conducerii.

A reiterat că, impunerea, prin exercitarea presiunilor psihologice, amenințărilor și denigrărilor, ca să depună cererea de demisie a fost demonstrată deplin prin alte probe concludente anexate la materialele dosarului, însă instanța de apel în mod deliberat a

desconsiderat probele apărării, fără o motivare plauzibilă.

Serviciului Vamal, a limitat substanțial posibilitățile sale de a prezenta probe directe scrise, care posibil nici nu există reieșind din specificul și natura juridică a obiectului litigiului - verificarea faptului dacă voința exprimată în cererea de demisie coincide cu voința reală a salariatului și, respectiv, valabilitatea actului administrativ contestat ordinul nr.516-p din 24 mai 2016.

Instanța de apel a reinterpretat declarațiile martorilor, fără să treacă la audierea lor, iar ilegalitatea deciziei contestate, este reconfirmată printr-un cumul consistent de probe care a fost apreciat tendențios de instanța de apel explicațiile sale prin care insistă că nu a avut dorința de a demisiona, iar cererea (f.d.19) privind eliberarea din organele vamale din propria inițiativă, a depus-o sub constrângerea angajatorului.

A susținut că în cazul în care s-a constatat că, cererea de demisie nu a fost depusă de salariat din proprie inițiativă, ceea ce contravine normei imperative părevăzute de art. 85 alin. (1) din Codul muncii, este nul și actul administrativ de acceptare a demisiei or, este bazat pe o cerere întocmită cu un viciu fundamental.

Fișa de integritate (fără număr și dată), perfectată de directorul general al Serviciului Vamal al Republicii Moldova, anexată la materialele dosarului administrativ, în care se relatează despre implicarea sa în schemele ilicite (f.d.11-12 din dosarul administrativ), nu are pentru instanța de judecată nici o forță probantă, nefiind admisibilă potrivit art. 122 din Codul de procedură civilă or, invinuirea în comiterea unor fapte penale, care conform legii, trebuie probate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Respectiv, doar existența unor sentințe penale definitive și/sau irevocabile de condamnare ar servi drept probe în confirmarea comiterii faptelor imputate în fișa de integritate.

A concluzionat că instanța inferioară a examinat cauza cu aplicarea incorectă a normelor de drept material și procedural, a apreciat arbitrar probele administrate și a emis o hotărîre neîntemeiată.

Conform art. 244 alin.(1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Decizia instanței de apel a fost pronunțată la 08 iunie 2021.

Instanța de recurs constată că la materialele cauzei lipsesc informații privind notificarea părților a dispozitivului deciziei contestate, iar potrivit scrisorii de însoțire se confirmă că la 30 iulie 2021 participanților la proces a fost expediată decizia din 08 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f.d.157, vol.II).

Potrivit avizelor de recepție anexate la materialele cauzei atît Vladlen Stadler cît și avocatul acestuia, Ion Sîrbu nu au recepționat decizia motivată din 08 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, avizele de recepție fiind returnate cu mențiunea „nereclamat” (f.d.166, 167, vol.II).

La 06 august 2021 și respectiv la 23 august 2021, Vladlen Stadler, reprezentat de avocatul Ion Sîrbu, au depus cerere de recurs motivată (f.d.170-176; 177-193, vol.II) împotriva deciziei din 08 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii din 27 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani. Astfel, instanța de recurs consideră că recursul a fost depus cu respectarea termenului prevăzut de art. 245 din Codul administrativ.

La 20 octombrie 2021, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia cererii de recurs depusă de către Vladlen Stadler, reprezentat de avocatul Ion Sîrbu, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f.d. 196, 197, vol.II).

La 08 noiembrie 2021, Serviciul Vamal a depus referință prin care a solicitat respingerea recursului declarat de către Vladlen Stadler, reprezentat de avocatul Ion Sîrbu și menținerea în vigoare a deciziei din 08 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f.d.199-203, vol.II).

La 05 noiembrie 2021, prin intermediul oficiului poștal (f.d.213, vol.II), Veaceslav Goian, reprezentat de avocatul Maxim Todorov, a depus referință prin care a solicitat respingerea recursului declarat de către Vladlen Stadler, reprezentat de avocatul Ion Sîrbu împotriva deciziei din 08 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f.d.207-212, vol.II).

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil, din următoarele motive.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art. 246 din Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că din Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs reține că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în

Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ.

În context, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de către Vladlen Stadler, reprezentat de avocatul Ion Sîrbu este inadmisibilă.

În conformitate cu prevederile art. art. 230, 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de către Vladlen Stadler, reprezentat de avocatul Ion Sîrbu, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecători

Nina Vascan

Victor Burduh